

Informatieblad

Geachte Lezers,

De wereld lijkt nu wel een kruitvat en de Kerk een zinkend schip! Wat moeten we doen? Wat doet een stuurman op een woeste zee in een donkere nacht, als zijn navigatiemiddelen uitvallen? Hij zal een lichtsignaal geven en in ieder geval uitkijken naar een licht ... van een vuurtoren ... of aan de hemel!

Onze Leidster bij dag en bij nacht is Maria, het Licht van de hemel voor deze moeilijke tijden! God heeft de wereld de devotie tot haar Onbevlekt Hart als laatste redmiddel gegeven. Maria is speciaal daarom nog eens vanuit de hoge gekomen om in Fatima mee te delen wat we nu moeten doen, namelijk:

- van leven te veranderen,
- dagelijks het Rozenhoedje te bidden,
- zich toe te wijden aan haar Onbevlekt Hart. Dat Rusland door de Paus en alle bisschoppen aan haar Onbevlekt Hart zou toegewijd worden,
- de eerste zaterdag te vieren door te communiceren uit eerherstel tot haar Onbevlekt Hart.

Haar belofte daarop was, dat:

- velen zich zullen bekeren,
- Rusland zich zal bekeren,
- uiteindelijk haar Onbevlekt Hart zal zegevieren en er vrede zal zijn.

Op 13 juli 1917 kondigde Maria bij haar derde verschijning een tweede wereldoorlog aan, die nog erger zou zijn dan de eerste. Tevens sprak zij over Rusland: “Als men zal doen wat ik zeg, zal Rusland zich bekeren (van het communisme, dat goddeloos is) en er zal vrede heersen. Zo niet, dan zal het zijn dwalingen over de wereld uitstorten en oorlogen en kerkvervolgingen veroorzaken ... Maar tenslotte zal mijn Onbevlekt Hart zegevieren”.

De Tweede Wereldoorlog is gekomen en de goddeloosheid van het communisme is verder over de wereld verspreid. Nu leven wij in de tijd van de grote geloofsafval, zoals Maria wel zeker in het derde geheim bekend maakte. Het gaat om de laatste strijd tussen de godsdienst van de hemel en de afgodendienst van de aarde, tussen God en satan, of, tussen God en de mens, die zich tot god maakt. Nog nooit sinds de Zondvloed heeft de wereld een zo uitgebreide en hevige opstand tegen het goddelijk gezag gezien. Wat kunnen we nu na een Tweede Wereldoorlog, terwijl de mensen zich nog niet hebben bekeerd, nog verwachten? Opmerkelijk is daarentegen dat de politiek in Rusland niet meer goddeloos wil zijn!

Maria heeft in ieder geval aangekondigd, dat: “Haar Onbevlekt Hart tenslotte zal zegevieren, de H. Vader Rusland aan haar zal toewijden, het zich zal bekeren en er vrede komt over de wereld”. Rusland zou inderdaad door bekering wel eens een stichtend voorbeeld voor de rest van de wereld kunnen worden!

Brengen wij eerherstel, opdat God de wereld en ons genadig mag zijn, door onze toewijding aan het Onbevlekt Hart van Maria, door op vijf eerste zaterdagen van de maand een eerherstellende Communie te doen en dagelijks het Rozenhoedje te bidden! Maria zal degenen die dat doen tot eeuwig heil leiden.

Zij zelf droeg bij de zes verschijningen aan de kinderen van Fatima de Rozenkrans bij zich! Bij de tweede verschijning zei Maria: “Bid elke dag het Rozenhoedje!” en bij de zesde: “Ik ben Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans!”

De Rozenkrans is een machtig lichtwapen tegen de geest van de duisternis. De duivel gaat Maria het liefst uit de weg, om niet geconfronteerd te worden met zijn nederlaag ... en wel door deze Vrouw toegebracht...

Het rozenkransgebed is een eenvoudig gebed, maar doeltreffend, met een bijzondere kracht om in ons de christelijke geest te doen overwinnen en groeien. Maar minachten wij het niet om zijn eenvoud, zoals een Naäman, die de opdracht zich te wassen in de Jordaan te simpel leek om van zijn melaatsheid gereinigd te worden. (2 Kon. 5, 10-14)

Het rozenkransgebed is de verbinding van het bidden met de lippen en het overdenken van de gebeurtenissen uit het leven van Jezus, Maria en Jozef. Goed gebeden schenkt het ons: rust, kracht, en blijdschap! Het past zich wonderlijk aan alle personen, alle tijden, alle plaatsen en alle omstandigheden aan!

Maar we moeten het wel, zoals de catechismus zegt, bidden met eerbied en aandacht! De eerbied laat ons neerknielen, tenzij lichamelijke omstandigheden dit verhinderen. Aandacht kunnen we beter opbrengen als we afwisselend denken aan de woorden, het geheim en de intentie.

Voor het gebed en zeker het gezamenlijk gebed raadt de zalige Priester E. Poppe aan: “Bid nooit om gedaan te hebben! Nee, een gewoon mens zou u nooit zo snel en zo onverstaanbaar toespreken, zoals u soms Jezus of Maria aanspreekt in uw vlugge gebeden. Moest u zelfs een arme bedelaar zo verstrooid en rondkijkend (en misschien zelfs lachend) toespreken, zoals u gewoonlijk uw gebeden brabbelt, wat zou die man kwaad zijn en vragen of u met hem spot. En nochtans, als u bidt, spreekt u niet tot een mens. Als u bidt, spreekt u tot God en tot Maria! Zodra u aan het haasten gaat, verliest u God uit het oog en uw godsvrucht gaat weg. Zulk gebed vermoeit en verveelt en het voedt u weinig. Als u snel alle punten en komma's voorbijloopt, bent u veeleer verstrooid en krijgt u weldra een tegenzin voor het gebed”. (*Zonnestraaltjes*)

Er kunnen toch wel verstrooiingen komen, maar herstel dan, zo snel u het merkt, weer de aandacht. U doet dan moeite, en zo'n gebed is niet verloren!

Bid met een groot geloof en vertrouwen, dan zal uw gebed effect hebben, en zult ook u de triomf van Maria helpen bespoedigen! Zij zegent heel bijzonder de gezinnen, die thuis gezamenlijk het Rozenhoedje bidden! Wat een steun voor de ouders!

Pater Carlo de Beer

De Zuivere Waarheid

Een verklaring van het katholiek geloof (deel 3)

Vertaling van de 6e oplage van “Die Ganze Wahrheit”, Sartoverlag 2012

Pater M. Gaudron - B. Zaby - J. Persie

Zijn alle religies hetzelfde?

“Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde!” (Opb. 22,13) De mens komt van God, om naar God terug te keren. God is zijn oorsprong en zijn doel. De mens wordt door God geschapen om in God zijn volmaakte geluk en zijn uiteindelijke bestemming te vinden. Daartoe is hij op aarde.

Daarom leeft in de natuur van de mens een intens verlangen naar God. Wanneer dit verlangen zich uit en de mens daaraan uitdrukking en vorm geeft, dan spreken we over ‘religie’, afgeleid van het Latijnse ‘relégere’, en wat zoveel betekent als het tot nadenken stemmen over een belangrijke zaak. Een dergelijke religie kan subjectief, d.w.z. persoonlijk blijven of zij kan zich objectiveren in leerstellingen, structuren en ritens. Het laatste is meestal het geval.

De mens kan door zijn natuurlijke, eindige pogingen nooit de absolute, oneindige God bereiken. Opdat zijn inspanningen toch resultaat hebben en een verbinding daadwerkelijk tot stand komt, is het nodig dat God zelf neerdaalt en die verbinding legt. Wanneer God dat doet en zo het innerlijke verlangen van de mens

beantwoordt en daarmee overeenstemt, dan spreken we over een ware religie in de betekenis van het Latijnse ‘religáre’ wat zoveel betekent als verbonden zijn.

De ware religie komt niet van de mens, maar van God! Daarom vormt dan niet de subjectieve, door mensen bedachte religie de objectieve, maar andersom; de objectieve religie die van God komt vormt de subjectieve van de mens. De mens geeft hier geen uitdrukking meer aan zijn subjectieve verlangen, maar God zelf plaatst het objectieve kader, zodat het verlangen van de mens niet in het vage blijft, maar zijn doel bereikt.

Een dergelijke ware religie kan daarom niet subjectief zijn. Deze moet altijd objectief zijn, d.w.z. zij heeft een bepaalde geloofsleer, een bepaalde structuur en bepaalde ritens, en dat alles niet door zuiver menselijke, maar door goddelijke instelling.

De ene ware godsdienst

“Eén Heer, één geloof, één Doopsel; één God en Vader van allen, die boven alles, door alles en in alles is.” (Ef. 4,5-6) Er zijn veel mensen, maar er is maar één God, en Hij alleen is de oorsprong en het doel van alle mensen. Er zijn

veel godsdiensten, maar er is slechts één ware godsdienst, die de mensen ook echt met hun oorsprong en doel verbindt, met de ‘God en Vader van allen’. Omdat er maar één ware godsdienst is, en door God bestemd voor alle mensen van alle tijden, noemen wij haar alomvattend en universeel, of naar het Grieks, ‘katholiek’, wat hetzelfde betekent.

Deze godsdienst werd door Christus, de mens geworden God, zelf gesticht. Hij gaf haar Zijn leer, die wij openbaring noemen, of geloofsgoed; Hij gaf haar een structuur, namelijk de Kerk, die wij door haar fundering op haar opperste gezag, de paus, bisschop van Rome, en door haar universaliteit, de ‘Rooms-katholieke’ Kerk noemen; Hij gaf haar de riten, namelijk de Sacramenten en op de eerste plaats het Heilig Misoffer. En daarom is er sprake van: ‘Eén Heer, één geloof, één Doopsel’.

Dat is de objectieve ware godsdienst. De mens hoort daar subjectief bij, als hij de openbaring in geloof aanneemt, als hij lidmaat van de Kerk is geworden door het Doopsel, als hij deelneemt aan de Sacramenten en in het bijzonder aan de H. Mis. Op die manier krijgt hij een echte band met God. “Wie gelooft en gedoopt is, zal zalig worden.” (Mc. 16,16)

De ware godsdienst komt van God. De mens verbindt zich met God, indien hij de ware godsdienst aanneemt. Daartoe moet hij de hele godsdienst aannemen, in zoverre hij hem kent. Het is dus niet genoeg als hij van de godsdienst maar zoveel aanneemt, als hem goed of verstandig lijkt; het is niet genoeg wel het geloof

aan te nemen, maar niet de structuur van de Kerk met de paus en de bisschoppen of de Sacramenten met de H. Mis. Hierin een selectie maken, betekent zoveel als de ware godsdienst van God niet aannemen, maar uit haar elementen een eigen, menselijke godsdienst samen te stellen, die daardoor geen band met God schept.

Weliswaar kan God zich ook door een mens laten vinden, die Hem oprecht zoekt, maar buiten eigen schuld van de ware godsdienst niets, of maar weinig weet. Toch vindt zo’n mens samen met God de ware godsdienst, ook al is hij zich

daar niet van bewust. Want hij heeft een verbinding met God, en dat is juist ware godsdienst.

Zo'n mens neemt daarom in beginsel het hele geloof aan, zelfs als hij er maar weinig van weet; hij neemt datgene aan wat hij weet en zou alles aannemen wanneer hij alles wist. Zo'n mens ontvangt ook de doop, tenminste het 'doopsel van verlangen', d.w.z. hij wil gedoopt worden als het kon, of hij zou het in ieder geval willen, als hij ervan zou weten; en daardoor wordt hij al een lid van de Kerk. Zo'n mens vindt God dus in de ware godsdienst en niet in een andere.

Het Oude en Nieuwe Verbond

“Deze kelk is het Nieuwe Verbond in Mijn bloed, dat voor u wordt vergoten.” (*Lc. 22,20*) Omdat de katholieke godsdienst de mens waarachtig met God verbindt, noemen wij dat een verbond. Het is een verbond dat God met de mens heeft gesloten; het Nieuwe Verbond. Er is ook een Oud Verbond.

Dit Oude Verbond was de joodse godsdienst. Ook de joodse godsdienst werd door God gesticht. Maar deze was alleen een voorbereidende godsdienst. Het was een godsdienst voor slechts één volk, nog niet voor alle mensen. Door haar moest het volk Israël op de menswording van God worden voorbereid, die juist in dat volk zou plaatsvinden.

Toen echter de mens geworden God Zijn nieuwe en waarlijke godsdienst, voor alle mensen bestemd, had gesticht, had de oude godsdienst zijn taak vervuld en was overbodig geworden. Het Nieuwe

Verbond nam de plaats in van het Oude Verbond, de universele, katholieke godsdienst verving de joodse godsdienst.

Over dit Nieuwe Verbond spreekt de profeet Jeremias al in het Oude Verbond: “Zie, de dagen komen; is de godsspraak van Jahweh: dat Ik een verbond zal sluiten met Israëls huis en het huis van Juda: een nieuw verbond! Niet als het verbond, dat Ik met hun vaders sloot, toen ik hen bij de hand heb gevat om hen uit Egypte te leiden”. (*Jer. 31,31 vv.*)

En in het Nieuwe Testament staat er over dit Schriftwoord: “Door van een Nieuw Verbond te spreken, heeft Hij het vroegere verouderd verklaard; welnu, wat verouderd is en afgeleefd, is zijn opheffing nabij.” (*Hebr. 8,13*) In de 2e brief aan de Corinthiërs staat: “. . . Want tot de dag van heden is diezelfde sluier blijven hangen bij de voorlezing van het Oude Verbond, want er werd niet ontsluiterd dat het een einde kreeg in Christus.” (*3,14*)

Het Oude Verbond is er dus niet meer. Er bestaat alleen nog het Nieuwe Verbond. Er is maar één enkele ware godsdienst: de katholieke. Alleen daarin kunnen de mensen God, hun doel, waarnaar de hunkering van hun hart gaat, ook waarachtig vinden. In geen enkele andere godsdienst kunnen de mensen met God in verbinding treden, want al deze godsdiensten zijn mensenwerk, niet Gods werk. God kan niet in mensenwerk zijn.

“De God van ons is in de hemel, en Hij doet wat Hij wil; doch hùn goden zijn maar zilver en goud, door mensenhanden gemaakt.” (*Ps. 115,3-4*)

De Heilige Mis

Wanneer iemand een heldendaad heeft verricht, krijgt hij ter herinnering daaraan een gedenkteken. De meest overtuigende daad in de wereldgeschiedenis is wel de kruisdood van Jezus Christus, omdat daardoor de wereld, die door de zonde van God was verwijderd, werd verlost. Ook voor die daad is er een gedenkteken: de Heilige Mis.

Natuurlijk is dit gedenkteken veel mooier en beter als door mensen gemaakte gedenktekens. Het is niet zo maar een maaksel dat bij ons alleen maar de herinnering wakker roept aan iets dat 2000 jaar geleden gebeurd is. Nee, het is veel meer. De Heilige Mis is niet slechts herinnering, maar ook tegenwoordig stelling en onbloedige voortzetting van dit unieke offer van Jezus Christus. Op mystieke wijze wordt het kruisoffer van Christus in iedere H. Mis opnieuw gebracht en is de verheerlijkte en levende Jezus Christus waarachtig aanwezig.

De waarachtige aanwezigheid van Christus

Daarom worden in de Mis niet zomaar brood en wijn geofferd, maar, zoals aan het kruis - het Lichaam en het Bloed van Jezus Christus. Wat Christus deed bij het Laatste Avondmaal, dus vlak voor Zijn lijden begon, dat doen Zijn priesters in Zijn opdracht (*Lc. 22,19*) sindsdien steeds opnieuw: zij veranderen brood en wijn in het Lichaam en Bloed van onze Verlosser.

Lezen wij wat in het Evangelie daarover wordt vermeld: "Terwijl zij nu aten, nam

Jezus het brood, zegende het, brak het, gaf het Zijn leerlingen en sprak: neem en eet, dit is Mijn Lichaam. Daarna nam Hij de kelk, sprak een dankgebed uit, gaf hun de kelk, en zeide: Drink allen hieruit, want dit is Mijn Bloed van het Nieuwe Verbond, dat wordt vergoten voor velen tot vergiffenis van de zonden." (*Mt. 26,26-28*)

Er kan na deze woorden geen twijfel meer over bestaan, dat Christus ons waarlijk Zijn echte Lichaam en Zijn echte Bloed in het Sacrament van de Eucharistie wilde nalaten. Men zou de tekst geweld moeten aandoen, als men daaruit zou willen lezen, dat Christus slechts een symbool voor Zijn Lichaam en Bloed heeft bedoeld.

Vanzelfsprekend kan men de verandering van brood en wijn niet met de methoden van de natuurwetenschap vaststellen. Christus wil op Zijn woord geloofd worden en daarom blijven de uiterlijke

gedaanten onveranderd. Wat onze zintuigen waarnemen, ziet er verder uit als brood en wijn, smaakt zo en heeft ook alle andere eigenschappen van brood en wijn. Maar de gelovige mens weet, dat dit alleen maar schijn is, en dat onder die uiterlijke gedaanten een andere werkelijkheid schuil gaat.

Bewezen wonderen

God heeft het geloof in de waarachtige tegenwoordigheid van Christus in de Eucharistie door verschillende wonderen bevestigd, die tegenwoordig nog door iedereen kunnen worden gecontroleerd, die dat serieus wil. Een van de bekendste en duidelijkste wonderen is dat van Lanciano. Daar veranderde in de achtste eeuw, toen een jonge priester met ernstige geloofstwifels de Mis opdroeg, de Hostie in een bloedig stuk Vlees en de Geconsacreerde Wijn in schuimend rood Bloed. Deze veranderde gedaanten zijn - zonder te bederven, wat weer een wonder is - tot op de dag van vandaag bewaard gebleven en werden in 1970 aan een medisch onderzoek onderworpen. Het strikt wetenschappelijke onderzoek kwam tot de volgende conclusies:

1. Het gaat om echt vlees en bloed.
2. Zowel het vlees als het bloed zijn van een mens afkomstig.
3. Het vlees heeft de structuur van hartweefsel.
4. Het vlees en het bloed hebben dezelfde bloedgroep.

5. Vlees en bloed komen overeen met dat van een levende persoon, d.w.z. het lijkt als of beide zojuist zijn weggenomen bij een levende persoon.

Het Kruisoffer onder ons

Waarom worden nu Lichaam en Bloed afzonderlijk op het altaar aanwezig gebracht? Juist om aan te tonen dat in de H. Mis het Kruisoffer tegenwoordig gesteld wordt, want aan het kruis heeft Christus Zijn Bloed vergoten en waren Lichaam en Bloed dus gescheiden.

Zodoende is de verlossingsdood van Christus voor ons geen gebeurtenis die sinds 2000 jaar tot het verleden behoort, maar steeds weer tot het heden. Wie aan de Mis deelneemt, die verblijft onder het kruis van Christus, die ontvangt alle liefde van de stervende Christus.

De priester

Bij dit mysterie heeft de priester niet alleen maar de rol van voorzitter van de bijeenkomst, maar is hij de plaatsvervanger van Jezus Christus. Christus werkt door hem en brengt door hem het Offer. Daarom zegt de priester bij de Consecratie niet: "Dit is het Lichaam van Jezus Christus", maar hij zegt: "Dit is Mijn Lichaam". Ook het ontslaan van zonden gebeurt niet met de woorden: "Jezus ontslaat u van ...", maar: "Ik ontsla u van uw zonden ..." Dat is de grootsheid van het katholieke priesterschap, dat Christus door hem onder ons voortleeft: prekend, zegenend, zonden vergevend en Zijn Offer opdragend.

Heilige Communie

Na het eerste en wezenlijke hoogtepunt, namelijk de Consecratie, is er in de H. Mis nog een tweede hoogtepunt: de H. Communie. Hier vindt de gelovige mens de innigste vereniging met God, die hier op aarde mogelijk is. Wie communiceert, ontvangt Christus zelf in zijn hart, ontvangt een overvloed van Zijn liefde en bereidt zich zo voor op de eeuwige vereniging met Hem in de hemel. Daarom zegt Christus: "Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, heeft het eeuwige leven, en Ik zal hem op de jongste dag doen verrijzen. Want Mijn Vlees is waarlijk spijs, en Mijn Bloed is waarlijk drank. Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem". (Jh. 6,54-56)

Hoe gelukkig is daarom de gelovige katholiek. In geen enkele andere godsdienst is er zo'n liefhebbende nabijheid van God tot de mens.

De Biecht

Het doel

Het is het einddoel van de mens om na zijn dood God eeuwig te aanschouwen, lief te hebben en te bezitten. Het bereiken hiervan zal voor hem het hoogste geluk zijn, het missen ervan het diepste ongeluk.

Dit geluk valt hem van God ten deel als beloning voor een goed leven, want het aardse leven is een proeftijd, waarin men vóór God besluit of tegen hem, vóór de hemel of de hel.

De weg

God heeft ons in deze tijd van besluitvorming niet zonder hulp gelaten. Om ons maatstaven te geven voor datgene wat wij behoren te doen en te laten, heeft Hij ons zijn geboden geopenbaard: de Tien Geboden. Behalve dat deze ons normalerwijze ook door de opvoeding worden doorgegeven, heeft Hij ze bovendien in ons hart gegrift. Een innerlijke stem waarschuwt ons, wanneer we iets kwaads willen doen, of ze spoort ons aan wanneer we iets goeds willen verrichten. Die innerlijke stem is het geweten. Door gewoontegedrouwe opvolging van zijn instructies en door het gebed om het juiste inzicht en het zich bezig houden met de waarheden van het geloof wordt het geweten verfynd. Daarentegen wordt het door geen acht te slaan op zijn waarschuwingen, door slechte gewoonten of omgang met verkeerde mensen, afgestompt, verblind en misvormd. Wie het doel van het leven wil bereiken, moet dus zijn geweten op de aangegeven manier volgens de geboden van de godsdienst vormen.

Om ons veiliger op de goede weg te houden, heeft de door Christus gestichte Kerk, door Hemzelf daartoe gemachtigd, geboden opgelegd die minimum eisen aan het christelijk leven stellen, b.v. het gebod van het misbezoek op zonen en feestdagen.

De zonde - afscheiding van God

Nu handelt de mens in het dagelijks leven vaak niet altijd volgens deze door God gegeven regels. Want de we-

reld met haar verkeerde beginselen en schijnbaar gelukkig makende aardse zaken (macht, bezit, eer), de door de erfzonde ontstane begerigheid en de verleidingen van de duivel, toveren hem voortdurend het slechte voor als iets begerenswaardig en omgekeerd. Wanneer de mens nu besluit om iets tegen de wil van God te doen, dan zondigt hij. Dit kan gebeuren in gedachten, woorden, daden, maar ook door het nalaten om het goede te doen waartoe we verplicht zijn. De zonde bestaat dus in het zich afwenden van God en in het toekeren naar het schepsel, ofwel omdat men het in plaats van God tot zijn uiteindelijk doel maakt, ofwel omdat men het in een aan God onwelgevallige manier nastreeft.

De zware zonde

Niet alle zonden zijn even ernstig. Wanneer het bij een slechte daad om een belangrijke zaak gaat - of wanneer zo'n daad ernstige gevolgen heeft - en er tevens sprake is van een helder besef van zondigheid en geheel vrije wil, dan is de afscheiding van God totaal. De mens ontzegt daarbij - ook als hij dat niet zo letterlijk uitspreekt of in gedachten formuleert - aan God uit principe de verschuldigde gehoorzaamheid. Hij maakt iets dat geschapen is, uiteindelijk zichzelf, tot het einddoel van zijn leven.

Het gevolg van zo'n zware zonde - ook wel doodzonde genoemd - is het verlies van de heiligmakende genade en het kinschap van God. In plaats van de verblijdende aanschouwing van God binnen te gaan, zou de in deze toestand

stervende mens tot de straf van de eeuwige verwijdering van God, de hel, zijn gedoemd. Zware zonden zijn niet alleen maar daden zoals moord en echtbreuk, maar bijvoorbeeld ook: verwaarlozing van fundamentele kennis van het geloof, van de uit het geloof volgende moraal en van de godsdienstige praktijk, verleiding tot het kwade, - evenals vreugde aan het slechte of verkeerde verlangens - het kijken van slechte films, slechte lectuur, zelfbevrediging, buitenechtelijke omgang, gebruik van voorbehoedsmiddelen, abortus, kwaadsprekerij, spelletjes met spiritisme, enz.

De dagelijkse zonde

Is de slechte daad van minder gewicht, of heeft men het verkeerde van een zaak niet voldoende onderkend of is er sprake van een niet geheel vrije wil, dan wordt de genadeband met God niet verstoord. Men spreekt dan van een dagelijkse zonde.

Hoewel de dagelijkse zonde de vriendschap met God en de band met Hem niet verstoort, is ze toch een belediging van de oneindig beminlijke God. Ze maakt ons, vooral wanneer het vaak en vrijwillig gebeurt, geneigd tot zware zonde en bemoeilijkt de genadewerking van God in onze ziel. Wie niet oprecht naar verbetering streeft, loopt groot gevaar, dieper te vallen. Het verstand wordt op den duur verblind en de wil tot het goede verzwakt.

Het medicijn tegen de zonde

Christus heeft voor de nood van de in de zonde verstrikte mensen een medi-

cijn gegeven, toen Hij na Zijn wederopstanding tot Zijn leerlingen sprak: "Ontvang de Heilige Geest. Wier zonden gij vergeeft, hun zijn ze vergeven; wier zonden gij behoudt, hun zijn ze behouden". (Jh. 20,23) Dit was de instelling van het Boetesacrament, ook wel de Biecht genoemd. Niet uit eigen kracht, maar in opdracht en gemachtigd door Christus, spreekt de priester de zondaar, die oprecht en rouwmoe-dig zijn misstappen bekent, vrij van zijn zonden, al zijn die nog zo ernstig. De ziel wordt zo van elke schuldvlak gereinigd en weer met genade getooid en geheiligd.

Christus zelf heeft dus de vergeving van de zonden aan de priester verbonden. De belijdenis van de zonden is nodig, omdat anders de plaatsbekleder van God niet zou kunnen weten aan wie hij de zonden moet vergeven, of aan wie hij ze moet 'behouden', wat bijvoorbeeld het geval zou zijn, wanneer de biechteling te kennen geeft dat hij geen berouw heeft. Belangrijk is, dat het berouw niet een zaak van het gevoel, maar van de wil is.

Omdat de zonden zo gedelgd zijn en omdat God dit Sacrament van Barmhartigheid ten nutte en niet in het nadeel van de zondaar heeft ingesteld, is de priester ten strengste het stilzwijgen verplicht over datgene wat hem in de Biecht werd toevertrouwd. Dat noemt men het Biechtgeheim. De priester is ernstig verplicht, wanneer het nodig zou zijn, eerder het leven te laten, dan op de een of andere manier te verraden, wat hij hier heeft gehoord.

(wordt vervolgd)

Terugblikken

Bedevaart Gorcum-Brielle

Zaterdag 29 augustus was het weer zo ver: De bedevaart van Gorinchem naar Brielle.

Van Noord-Holland, Twente, Brabant en zelfs tot Antwerpen - waarvan het JKI (Jong Katholiek Initiatief) en de kinderen van de school gekomen waren - hebben wij ons verzamelt in het Zuid-Hollandse Gorinchem. Met ruim 50 personen begonnen we daar met de H. Mis in de St. Janstoren.

Na de H. Mis nog even langs de markkraampjes om fruit en brood te kopen, even ontbijten, de rest van de pelgrims begroeten, wandelschoenen aan, tas op je

rug en daar vertrokken we dan. Dit jaar met een grote en jonge groep. De route die we liepen ging zoveel mogelijk langs het water. Via die route zijn de HH. Martelaren onder gruwelijke omstandigheden vervoerd naar Brielle. Aan het begin van het water vereerden we hun relikwie. De vlaggen voorop en zo begonnen we aan onze tweedaagse tocht van ongeveer 75 km naar Brielle.

We mediteerden, zongen, baden de rozenkrans en genoten van de gezelligheid

met elkaar. Mensen in mijn omgeving vragen mij wel eens: “Waarom doe je niet mee met bijvoorbeeld de Nijmeegse 4-daagse?” Maar een bedevaart is niet te vergelijken met een gewone wandeltocht. Want wat heeft de spierpijn voor meerwaarde als je geen ander doel dan alleen de eindlijn voor ogen hebt? Deze tocht hebben wij niet louter voor ons plezier gelopen, maar hiermee kunnen wij - door het vrijwillig opnemen van boete - eerherstel brengen aan God, ons verenigen met de HH Martelaren van Gorcum. Zij hebben hun leven gegeven voor het H. Misoffer, de tegenwoordigheid van Christus in de Eucharistie en de trouw aan Rome. Zij hebben geleden en gestreden. Op het moment dat je voeten dan pijn deden, je het zwaar had of wanneer je bijna niet meer verder kon, droeg je al

je kruisjes van dat moment op en werd dat lijden - door Christus' lijden - vruchtbaar, in vereniging met de HH. Martelaren die zich in meer erbarmelijke omstandigheden hadden begeven dan wij.

Deze bemoedigende gedachte konden wij weer door geven aan elkaar. Er heerste vastberadenheid en doorzettingsvermogen in de groep. Iedereen gaf zoveel als mogelijk was.

Aan het eind van de eerste dag kwamen we aan op de camping, waar een geweldig team ons werkelijk in de watten had gelegd. Onze eigen tenten stonden klaar, luchtbedden waren opgepompt, het eten

was keurig verzorgd en er stond een grote tent waar iedereen behaaglijk kon zitten en voorzien werd van een voedzame maaltijd. We hebben de dag gezellig bij de vuurkorf afgesloten.

's Nachts onweerde het en stonden wij de volgende morgen op met regen. Dat was dus snel de tent inpakken en gezellig ontbijten in de grote tent! Na het morgengebed, toen iedereen in regenkleding

klaar stond en het enigszins opgehouden was met regenen, vertrokken we en bleef het gelukkig de hele dag droog. We hebben verder prachtig weer gehad de hele bedevaart! Ook de kinderen van de Pius

X school hielden het opvallend goed vol. Wanneer het ze soms te zwaar werd, werden ze door anderen op de nek genomen en zo hielpen wij elkaar! Er heerste een

ave, ave Maria'. Velen mensen langs de route keken omhoog naar de vlaggen, keken naar de groep, vroegen zich af wat we deden, of hoorden wij ze vol ontzag zeggen: 'Ze komen helemaal uit Gorcum he!' Zo kwamen we in processie aan bij de bedevaartskerk van Brielle. Bij de plaats waar de HH. Martelaren hun leven gegeven hebben voor het geloof. Hier eindigden wij de bedevaart met de H. Mis. Het 'Benedictus qui venit' zingende, kwamen we de kerk binnen en werden overladen met genade en vreugde.

Angela Groot

enorm goede en harmonieuze sfeer. Verder reden de toiletten en de verzorgers met ons mee om ons van alle gemakken te voorzien.

's Middags aten we met elkaar soep en broodjes in de weer opzette tent. Na de lange, beruchte schapendijk gelopen te hebben, kwamen we aan in Brielle! Met de vlaggen nog steeds voorop, liepen we door het centrum en zongen we 'Ave,

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Oktober

Voor de zege van het Onbevleete Hart van Maria!

Beste Kruisvaarders,

1949, een dorpje in China. Tienjarige kinderen krijgen catechismusles van missiezuster Eufrasina. Een stil meisje, Li, vraagt aan haar: “Zuster, waarom bidden we in het Onze Vader ‘Geef ons heden ons dagelijks brood’ en niet ‘onze dagelijkse rijst’?” (In China eten de mensen namelijk ieder dag rijst, maar zelden brood.)

De zuster: “Daarmee vragen we vooral om Jezus in de Communie, want Hij heeft gezegd ‘Ik ben het Brood van het leven’ (Jh. 6), en in de Communie is Jezus er niet in de vorm van rijst, maar van brood. Weldra mogen jullie Hem in de Eerste H. Communie ontvangen en van dan af mag dat elke dag één keer. Hij komt dan in jullie ziel en als jullie Hem met veel eerbied en liefde ontvangen, zal Hij jullie ziel maken zoals Hijzelf: verstandig, goed en heel sterk”.

Op de dag van de Eerste Communie ontvangt Li Jezus met vurig hart en bidt: “Jezus wat zou ik doen zonder U?” Als aandenken aan deze grote dag krijgt ze van de zuster een mooi prentje met Jezus erop als Goede Herder. Li merkt in de komende dagen dat ze duidelijk meer moed heeft dan vóór haar Communie.

Kort daarna zijn de kinderen weer in de kerk en krijgen weer catechismusles van de zuster. Plots zwiept de kerkdeur met geweld open! De kinderen - maar ook de zuster - staan als versteend van de schrik: vier soldaten onder leiding van een communistisch commissaris breken binnen! Ze zijn er in opdracht van de nieuwe, communistische regering.

Eigenlijk is het communisme een soort godsdienst zonder God, dat de mensen overal en het hele leven lang wil controleren. Communisten haten privé-eigendom en nemen dus het bezit van mensen, winkels, bedrijven en vooral van de Kerk af. Vooral haten ze God en de godsdienst. Het eerst veroveren ze in 1917 de macht

in Rusland en hun leider Lenin wil in drie jaar tijd de godsdienst uitroeien: kerken worden in veestallen of musea veranderd of geheel afgebroken, overtuigde christenen naar de ijzig koude strafkampen van Siberië gesleept, beelden kapotgeslagen en gods-dienstles verboden. In de plaats daarvan preken de communisten hun on-blijde boodschap: in de scholen en de kranten wordt God geloochend en worden Jezus, Maria en de heiligen bespot, haat tegen rijken en eigendom geleerd en opgeroepen tot opstand in de hele wereld. De zondagsrust wordt afgeschaft, kinderen worden van kleins af aan van de ouders naar de communistische kinderopvang gebracht, huwelijken komen er nauwelijks nog, echtscheiding en abortus (kindermoord in de moederschoot) worden makkelijk gemaakt. Met geweld willen de communisten vanuit Rusland het communisme over de hele wereld verspreiden. En dit lukt nog voor een groot deel ook: alle landen van Oost-Europa en vele landen van Oost-Azië vallen ten prooi aan hun "Rode Legers" en bittere vervol-ging, zo ook het land met het talrijkste volk ter wereld: China.

Daarom nu terug naar de kerk in het dorpje van Li. Woest stapt de commissaris de kerk binnen, rukt het kruisbeeld van het altaar en gaat het vertrappen. Hij brult: "In het nieuwe communistische China is geen plaats voor dit domme bijgeloof! Alle afgodenprentjes afgeven!" De kinderen weten wat hij bedoelt: bevend geven ze hun communieprentjes af. Alleen: de stille Li is dapper geworden: ze tracht het prentje van haar bovenal geliefde Goede Herder in haar kleren te laten glippen. Een knallende klap op haar wang veegt haar de grond op! De commissaris heeft haar namelijk door en brult: "Kleine pad! De volksrepubliek laat zich door niemand voor de gek houden! Haal de ouders van dat kleine grut!" De christenen van het dorp worden de kerk in gestoten en krijgen een preek van hun nieuwe machthebbers en hun communistisch "evangelie". Tot slot breekt de commissaris het tabernakel open en schudt de hosties over de tegels! Bij deze heiligschennis rollen de tranen over Li's wangen. De commissaris gilt: "Wee degene die het nog waagt dit gebouw te betreden!" De kerk wordt ontruimd ... om voor altijd verlaten te blijven. Maar ... ze is niet leeg! Boven het priesterkoor is een geheim kamertje waar zich de priester,

Pater Lucas, heeft verborgen! Daar durft hij voorlopig niet uit te komen, maar leeft in stilte, in de hoop op rustiger tijden.

Vroeg de volgende ochtend beleeft hij echter een verrassing: er waagt iemand het toch nog de kerk binnen te komen! De vroeger zo schuchtere Li schrijdt geruisloos naar de uitgestrooide Hosties, glijdt neer en neemt er met haar tong eerbiedig één van de grond af. Ondanks het levensgevaar doet ze dat van dan af elke dag! De priester zou haar het liefste willen toeroepen: “Je mag ze allemaal ineens communiceren! Dan moet je niet elke dag je leven riskeren!” Maar ja, zuster Eufrasina sprak van: “Je mag Jezus elke dag één keer ontvangen ...”

Laatste Hostie, laatste dag. Li wil net gaan liggen voor de laatste Communie als weer de kerkdeur openzwaait: een verrassingscontrole van de communisten! De schreeuw klinkt: “Pak aan, kleine heks!” Een schot ... Li zijgt neer ... Pater Lucas onderdrukt een schreeuw ... Maar: de kleine Li kruipt met laatste kracht naar de laatste Hostie! De laatste Communie ... Teerspijze voor haar ogenblikkelijke hemelvaart! En de communistische hostieschender? Hij eindigt in het gekkenhuis!

Op 12 mei 1917 begon Lenin met zijn communistische oorlogsverklaring aan God en godsdienst. De dag erna antwoordt de Hemel! Cova da Iria, Fatima, Portugal. Terwijl ze op een berg schapen

hoeden, zien drie kinderen, Jacintha en Francisco Marto en hun iets oudere nichtje Lucia dos Santos, een stralende bol van de hemel komen en landen op een kurkeik. Ze lopen er heen en zien die bol veranderen in een verrukkelijk mooie, edele dame: Onze-Lieve-Vrouw! Elke maand, meestal op de 13e komt Maria met een nieuwe belangrijke boodschap voor de wereld. De tweede keer, op 13 juni 1917, toont de Moeder Gods voor haar rechterhand een hart, met doornen omwonden en doorboord: haar Onbevlekt hart! Haar hart, haar gezindheid: *Lc. 2*: “Zij overwoog deze dingen in haar hart”. On-bevlekt: alles uit vurige liefde tot God en uit moederlijk liefde tot ons, haar kinderen. *Lc. 1*: “Mijn geest jubelt in God, mijn redder!” *Jh. 19*: “Ziedaar uw

moeder!” Maar: doorstoken! Waardoor? Door de onverschilligheid, haat en heiligschennis van slechte mensen! Weer een maand later, op 13 juli 1917, zegt Onze-Lieve-Vrouw: “Wanneer de mensen daar niet mee ophouden, komt nog een ergere oorlog (de Tweede Wereldoorlog), hongersnood, christenvervolging en de vernietiging van hele volkeren! Om dit

te verhinderen moet Rusland door de paus, verenigd met alle bisschoppen, aan mijn Onbevleete Hart worden toegewijd! Dan zal het ophouden zijn dwalingen te verspreiden en zich bekeren tot het ware geloof! Daardoor zal er voor de hele wereld vrede komen. Ook om de rampen te verhinderen, kom ik om de Communie van eerherstel aan mijn Onbevleete Hart in te voeren: op de eerste zaterdag van

de maand. De verering van mijn Onbevlekt Hart is het laatste reddingsmiddel dat God aan de wereld geeft! Er zal nog veel lijden komen ... Maar: op het einde zal mijn Onbevlekt Hart zegevieren en er komt voor de hele wereld een tijd van vrede!”

Dus: van de kant van de mensen moeten er twee dingen gebeuren. Ten eerste: de toewijding van Rusland door de paus tezamen met alle bisschoppen. Twee keer heeft een paus dit gedaan, maar zonder alle bisschoppen. Gevolg: Rusland is niet meer communistisch en de landen van Oost-Europa werden vrij. Maar: Rusland

heeft zich nog niet bekeerd en de andere Europese landen nog minder. Niet alleen zijn ook hier nauwelijks nog goede huwelijken en worden kinderen in de moederschoot gedood, ook de goddeloosheid heerst hier en zelfs mannen van de Kerk leren niet meer de weg naar de hemel! In islamitische en de - nog altijd! - communistische landen (daaronder ook China!) worden de christenen alsmaar meer vervolgd en gedood. Rusland moet dus dringend worden toegewijd!

Maar niet alleen de groten, ook de kleinen moeten hun steentje bijdragen: de Communie van eerherstel van de eerste zaterdagen en ... de offertjes! Zoals de dappere kleine Li, zoals de heilige kinderen van Fatima! Daarmee beginnen we nu in oktober! *Gen. 3, 15*: “De vrouw (Maria) zal met haar zaad (vooral Jezus, maar ook wij) de kop van de slang verpletteren!” De hemel let op ons: met ons zal het Onbevlekt Hart van Onze-Lieve-Vrouw zegevieren!

Pater K. Huysegems

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

augustus

Aantal Schatkisten:	7
Dagelijkse Toewijding	175
H. Mis	63
H. Communie	63
Geestelijke Communie	161
Offers	331
Tientjes	798
Bezoek aan het Allerheiligste	66
Meditatie	61
Goed Voorbeeld	188
Puntje	147

Het heidens kind Tarcisius

“Uit de Gemeenschap van de Heiligen”

door Baronnes A. von Krane, Abdij Averbode, 1933

1. Hoe Tarcisius geen thuis meer had.

Eeuwen geleden was er in de oude heidense stad Rome een kind dat te beklagen was. Kort achtereen waren zijn ouders van de koorts gestorven, toen hij nog geen zes jaar oud was. Een oude vrouw, die een winkeltje hield, nam hem tot zich. Ze beweerde namelijk familie te zijn langs moeders zijde. Maar het was niet uit medelijden of uit liefde, doch uit hebzucht. Ze wilde aldus het erfdeel van het kind in handen krijgen. En meteen stelde ze de knaap hardvochtig aan het werk. Hij had nooit rust, en werd gescholden en geslagen, als hij iets niet naar haar zin had gedaan. Het eten dat zij hem gaf, was schaars toegemeten. Toen hield het ventje het niet langer uit en liep weg. Waarheen? Dat was voor hem gelijk, als hij maar van de oude vrouw wegkwam.

Nu stond hij daar eenzaam en verlaten in de straten van de rumoerige grote stad, als een verdwaald hondje dat zijn kost moet vinden in de straatgoot. Maar daar zat hij helemaal niet mee in. Hij was nog te jong om zijn ellende te beseffen. Het warme klimaat maakte zijn lot minder hachelijk. Bij ons zou zo'n dolende jongen verkleumen van kou in de regen en de mist. Voor hem stond iedere morgen

de zon weer gul en schitterend op, en zelfs in de winter, als er een kille wind van de Sabijnse bergen blies, was het barre weer nog goed uit te houden. Het kind voelde zich gelukkig in zijn lot, in zijn bandeloze vrijheid, en brak zich er volstrekt het hoofd niet over, wat er van hem moest worden.

2. Tarcisius in de straten van Rome.

De hele dag zwierf hij langs de straten met andere bengels en verwilderde knapen van zijn slag, of hield zich op voor de tempels en de staatsgebouwen. Daar was altijd wat te horen en te zien.

De ene keer was het een processie van heidense priesters die voorbijtrokken met hun bont getooid afgodsbeelden. De andere keer waren het mensen van stand, die met een gevolg van slaven zich in draagkoetsen lieten vervoeren. Nu eens het wapengekletter van cohorten soldaten, die marcherend optrokken, onder het galmen van bekkens en trompetten, en uit wier midden standaarden met gouden adelaars oprezen. Dan weer afgezanten van vreemde volkeren in wonderbare bonte klederdracht, die zich naar de keizerlijke paleizen begaven. En soms ook verscheen de keizer zelf, de “goddelijke Caesar”, op zijn vergulde prachtwagen, die door vier keurschimmels werd getrokken. Dan schoten de straatbengels vooruit en gilden hun “Ave Caesar” met schrille stem, onder het gejubel van de menigte, en ze stelden zich voor, dat een halve god op aarde was gekomen.

Als de arme ouderloze knaap honger leed, bedelde hij, of liep op zijn handen, stond op zijn hoofd, of deed andere kunstjes van dien aard, om van een van de toeschouwers een kopermunt toegespeeld te krijgen, en daarmee iets te kunnen kopen. Voor de marktvrouwen deed hij kleine boodschappen en dan kreeg hij iets uit hun manden. Het gebeurde dikwijls ook dat hij ergens een boodschap te doen kreeg, die hem dan een kleine beloning bracht. Dan kon hij in de gaarkeuken op de hoek wat te eten bestellen. Kortom, hij had niets te kort en nooit moest hij als

vroeger soms met de honger in de maag gaan slapen.

Gaan slapen: ook dat bekommerde hem weinig, waar hij zich te slapen zou leggen. Als het nacht werd, zocht hij met de andere knapen naar een plaatsje onder de beschuttende tempelportalen of in de openbare zuilengangen. Hij wentelde zich in het geitenvel dat hij over zijn kleed had hangen, en rolde er zich in als een jonge kat, en sliep dan meestal totdat de zon hem kwam wekken. Wel gebeurde het soms dat hij niet in slaap kon komen, en uren lang lag te dubben over zijn gestorven ouders. Dan was hij altijd bedroefd. Och, hij wist zo weinig van zijn ouders. Niemand die hem ooit iets van hen vertelde. Hij kon zich nauwelijks herinneren hoe ze er uitzagen. Een enkel beeld was hem bijgebleven: het beeld van het ogenblik toen zijn moeder op sterven lag en tot hem had gezegd: “Ik verlaat u, kind. Tracht een brave mens te worden; wordt een ...”. Ze had niet kunnen uit-

spreken. Met haar bevende koorts hete hand had ze, al haar laatste krachten inspannend, over zijn voorhoofd een teken gemaakt. Dat teken brandde nog immer op zijn voorhoofd, als hij daaraan dacht. Ook nu weer. Dan was zij gestorven. Maar hoezeer hij ook moeite deed en nadacht, meer kon hij zich niet herinneren. Na zo'n een nacht was de arme knaap iedere keer zeer bleek en stilletjes.

Het spreekt vanzelf dat hij zorgvuldig vermeed ooit weer in de stadswijk te komen waar de oude vrouw haar winkeltje had. Hij hoefde niet te vrezen dat hij ze buiten die wijk ooit op zijn weg zou ontmoeten. Ze kwam nooit buiten, haar voeten waren gezwollen van de jicht, ze bleef altijd thuis in haar winkeltje.

Het leventje van al die verlaten kinderen was iets eigenaardigs. Maar zijzelf vonden er niets vreemds aan, er waren er toch zoveel in dezelfde situatie. Welke gevaren er zijn ziel beloerden, daar had hij geen enkel vermoeden van. Hij was goed kameraad met de andere verlaten kinderen. Ze hielden veel van hem. En nochtans was hij in menig opzicht anders dan zij. Hij voelde een bepaalde afkeer voor alles wat slecht of gemeen was. Hij kon het niet over zijn hart krijgen om lelijke woorden en slechte uitdrukkingen uit te flappen, zoals de anderen dat deden. Als ze op strooptocht uittrokken, deed hij niet mee. Al was het maar om fruit te gaan roven in de tuinen. Als de anderen hem probeerden over te halen, en de bekoring hem soms machtig begon te worden, rees voor zijn ziel het beeld op van zijn stervende moeder en hoorde hij duidelijk haar laatste woorden. En dat volstond. Zo bleef hij rein in de herinne-

ring aan zijn moeder, en kon niet denken dat dit kwam van de genade van de Goede Herder, die trouw over zijn verdwaald lammetje bleef waken, om het eens naar de schaapstal terug te voeren.

3. Waarom Tarcisius uit Rome ontvluchtte.

Op zekere dag had de knaap een vreselijk avontuur. Hij was juist op het punt met zijn makkers, naar de gewoonte van de kinderen te Rome, een vingerspeltje te spelen. Plotseling werd hij van achteren aangevallen. Een welbekende snijdende vrouwenstem gilde hem in de oren: "Eindelijk heb ik je gevonden, wegloper, deugniet!"

Hij keerde het hoofd om en zijn ogen staarden in het dreigende gezicht van zijn vroegere verzorgster.

"Nu kom je dadelijk met me mee," gilde ze, "en ga terug aan het werk, wegloper, galgenaas, zonneklopper!" En ze dreigde met haar stok.

De overvallen kleine weerde zich zoveel hij kon. "Laat me los, laat me los," riep hij, "ik ben uw slaaf niet, ik wil niet weer slaag van u krijgen en honger bij u lijden. Ik ben het kind van vrije mensen, u hebt geen recht op mij".

"Geen recht, geen recht," snauwde het wijf, en zich tot de omstanders wendend die nieuwsgierig waren toegelopen: "Zie me die straatloper eens aan, ik zou op hem geen recht hebben, wat! Ik ben nochtans familie van hem! Ik ben de schoonzuster van de nicht van zijn

grootmoeder. Als dat geen familie zijn meer is ...”

“Inderdaad, u kunt moeilijk nader familie zijn, u beiden!” spotte een uit de hoop, die plezier schepte in de herrie.

De oude voelde zich aangemoedigd en met een klagende stem begon ze op te halen hoe goed ze voor de wegloper altijd was geweest, die niemand had dan haar, zodat er tenslotte hier en daar waren die het begonnen te geloven en voor haar partij trokken. Het was immers best mogelijk dat de vork aldus in de steel zat, en dat de knaap inderdaad een deugniet was.

Sommigen gaven hem de raad te gehoorzamen, en met de oude vrouw terug naar huis te keren. Maar ondertussen had hij zijn kans waargenomen. Onverwachts was hij de oude, terwijl deze aan het uitleggen en verzekeren was, en toen hij gewaar werd dat ze hem niet zo vast meer bij de lurven hield, behendig ontglipt, vlug als een aal, en als een haas was hij de straathoek al om.

“Houd hem tegen, houd hem tegen!” schreeuwde ze, “loop achter hem, pak hem! Een goede beloning voor wie hem terugbrengt”.

Die belofte, en daarbij het plezier om jacht te mogen maken op de kleine, deden aanstonds een paar jonge kerels hem achterna gaan. Maar ze hadden er niet op gerekend dat hij zo vlug en behendig was.

Tarcisius kende alle wegen en stegen, en ook alle knepen en streken om aan een vervolging te ontsnappen. Hoe dikwijls

was hij met zijn makers niet op de loop moeten gaan voor de stadsbewakers, als die jacht maakten op straatbengels? Steeg in steeg uit liep hij door, deed hier een omweg, sloeg wat verder een dwarsstraatje in, hield zich schuil onder een poort, en na korte tijd moesten zijn vervolgers buiten adem en zonder succes het opgeven.

Hij meende daarom nog niet dat het voor hem veilig was in de stad. Het zou het beste zijn, vond hij, buiten de stad te geraken. In het open veld zou het gemakkelijker zijn om zich te verbergen, en om te wachten tot het gevaar voorbij was. Maar hoe door de poort komen? Hij had geluk. Juist trok een cohorte soldaten met volle muziek de stad uit, en, als naar gewoonte, liep er een hele troep kinderen mee. Hij liep mee met de hoop en raakte zo ongehinderd buiten.

Verder gelopen nu, zoveel zijn benen konden geven. Doodmoe bereikte hij een bosje laurieren en mirten. Hij kon niet verder meer, en ging als een egel ineengerold liggen op de grond in de schaduw.

Toen de nacht inviel, wilde hij zijn schuilplaats verlaten en trachten onderdak te vinden ergens bij een boer, ofwel verder te trekken naar vreemde streken, waar hij van het boze wijf niets meer zou hebben te vrezen.

Eigenlijk wist hij niet goed wat hij wilde, maar hij had een gevoel dat het in de stad voor hem niet meer veilig was, en dat hij het gevaar moest ontvluchten. In zijn bosje ontdekte hij een vijgenboom. Gretig smulde hij van de rijpe zoete vruchten, en vulde de kleine zak, die hij

op de rug droeg, helemaal vol, voor latere nood. Waarna hij zich behaaglijk weer als een stekelvarkentje ineen rolde, en op de koele grond insluimerde, al zijn nood en angst vergetend.

4. Tarcisius in de catacomben.

Toen hij wakker werd, was het nog pikdonker. De sterren schitterden aan de hemel. Het zou tijd zijn nu op te breken, en op de heirbaan te komen. Bij de sterrenschijn zou hij wel zijn weg vinden.

Voorzichtig, al tastend, ging hij vooruit. Eensklaps rees voor hem een groot stenen graf op. Daar zal wel een weg zijn, dacht hij, immers zulke stenen graven stonden gewoonlijk aan de weg. Hij was er reeds dichtbij, toen hij plotseling grond verloor, en in een donkere diepte neerstortte. Hij botste zo hard tegen de bodem dat hij bewusteloos bleef liggen. Het duurde lange tijd voor hij weer tot bezinning kwam. Hij opende de ogen, maar in het begin kon hij zijn zinnen nog niet bijeenrapen. Hij voelde een stekende pijn in zijn hoofd, en als hij met de hand tastte, voelde hij warme vochtigheid. Hij moest met het hoofd tegen iets gestoten zijn. Hij wilde opstaan, maar kon niet, zijn rechervoet deed geweldig pijn, die moest verstuikt zijn of gebroken. Al kruipend en tastend trachtte hij daarop te onderzoeken waar hij zich bevond. Hij tastte met de handen aan de wanden. Het kwam hem voor dat hij zich in een gang bevond. Was hij soms in een of andere wijnkelder terechtgekomen? Wijnkelders immers hadden luchtgaten boven de grond.

Er bleef niets anders over dan met geduld de dag af te wachten. Dan zouden de eigenaars van de kelder komen, of in alle geval de een of andere die er in de kelder iets te doen had.

Op een plaats van de wand voelde hij waterdruppels. Hij scheurde een reep van zijn kleeft, maakte hem nat en verbond zijn voet. Daarna liet hij het koele water over zijn hoofd vloeien en wikkelde zich in zijn geitenvel. Tevoren had hij zich al verzekerd dat hij de zak met de vijgen nog bij zich had. Hij trachtte wat te slapen, en dat ging.

Het was heldere dag toen hij wakker werd. Het licht straalde uit de opening op hem neer. Hij zag rond. Wat was er met hem gebeurd, waar bevond hij zich? Neen, dit was geen wijnkelder. De wanden waren met vreemde tekeningen versierd. O ja! hij bevond zich voorzeker in een van de catacomben, van de begrafenisplaatsen van de stad. Wel, des te beter. Want daar komen voortdurend mensen om de graven van hun nabestaanden te bezoeken of om een nieuwe begraafing te verrichten.

Hij beschouwde de afbeeldingen, voor zover ze verlicht waren, en een grote schrik beving hem. Dit was voorzeker een van de catacomben van de Christenen. Wat dat waren, de Christenen, daarvan wist hij niet heel veel. Hij had horen vertellen dat de Christenen kleine kinderen slachtten en opaten, als ze er heimelijk in de catacomben aantroffen. Was hij in de handen gevallen van zulk soort mensen? Dat zou erg zijn.

Och, misschien waren die Christenen wel zo wreed niet. Ze zouden hem misschien helpen, als hij ze er om smeekte. Wat zouden ze aan hem hebben? Als hij nu dik en vetgemest was geweest! Maar zo'n magere spriet! Het was altijd nog beter hun in de handen te vallen, dan hier ellendig en verlaten te moeten vergaan. Voorzeker zouden ze in de loop van de dag komen. Er hingen immers nog frisse bloemenkransen aan sommige grafstenen.

Dat was kale troost waarmee de arme jongen zich trachtte gerust te stellen, terwijl hij het verband opnieuw bevochtigde. Hij

overzag ook nog eens zijn provisies, deed zich voor ontbijt te goed aan enige van de overgebleven vijgen, en hield er een deel over voor later. Hij dacht er aan dat hij in de nabijheid was van de God van de Christenen, en goed zou doen Deze iets te offeren om hem gunstig te stemmen. Dat was een vast geloof bij hem: iedere keer dat hij iets at, legde hij een stukje op het altaar van de afgoden, wier beelden aan de hoeken van de straten stonden.

En hij zocht de mooiste van zijn vijgen uit en legde ze op een graf, waarop een kruis stond, en bad: "God van de Christenen, wees mij genadig." Hij kon lezen. De vriend van zijn vader was leraar op een kleine school geweest, en had hem, toen zijn moeder nog leefde, leren lezen en schrijven. Zijn kameraden noemden hem daarom spottend de schoolmeester, en hij moest hun de berichten voorlezen die te Rome op de openbare plaatsen werden uitgehangen.

Nu begon hij, om een bezigheid te hebben, de opschriften op de grafstenen te ontcijferen, en dat was niet gemakkelijk. Want hij kon de zin niet vatten.

De klaarte, die door de opening kwam, strekte nogal ver, en zo ontdekte hij dat er op enige afstand een andere gang de zijne doorkruiste. Zo goed het ging met zijn zere voet, kroop hij er naartoe, en daar gekomen, zag hij heel in de verte licht schemeren. Hij durfde echter niet verder kruipen in de duisternis en keerde terug naar zijn vroegere plaats, zonder nochtans de kruisgang uit het oog te verliezen, voor het geval dat iemand daar zou verschijnen, en dat hij om hulp zou kunnen roepen.

Daarna begon hij terug te proberen de opschriften te ontcijferen. Hoe langer hoe meer vond hij er genoeg in. Wat waren dat toch voor mooie, troostvolle woorden. Het was alsof de afgestorvenen eigenlijk volstrekt niet dood waren, doch in een betere wereld leefden, waar zij aan hun beminden dachten en voor hen baden. Hij kon uit dit alles niet wijs worden. Nog nooit had hij van de onsterfelijkheid van de ziel iets gehoord. Die God van de Christenen moest toch een bijzonder goede God zijn, om aldus zijn aanhangers voort te laten leven. Het viel hem te binnen dat van de Christenen werd verteld, hoezeer ze elkander liefhebben. Hoe dat met die kindervreterij in overeenstemming te brengen? Was dit kindervreten soms maar leugen en laster? Hij vond hier nergens iets geschreven van zulke kinderoffers, maar wel van een hemels

offer, van een spijs, die het eeuwige leven schenkt. En de afbeeldingen vertoonden dan een brood en een tafel. Misschien, dacht hij, bakten ze het brood in de vorm van een kind, en kwam de hele fabel van daar?

De zon stond nu hoog aan de hemel, en viel loodrecht door de opening, en ze stelde een afbeelding in het licht waarbij hij vol belangstelling lange tijd bleef stilstaan. Het was het beeld van een herder, met een lam op de schouders. Rond het hoofd van de herder was een lichtkrans geschilderd, en de knaap meende, dat het beeld hem vriendelijk bezag. Hij moest onwillekeurig glimlachen en knikte naar de afbeelding als om ze te groeten. Onderaan stond een enkel woord: Christus, te lezen.

Zo, dit was de God van de Christenen? Zó zag die God er uit. Och neen, dat was er geen die menselijke offers eiste. Zijn aanhangers, vast en zeker, waren geen moordenaars en booswichten. En het viel hem te binnen dat de Christenen, die hij naar de terechtstellingen had zien brengen, er volstrekt niet als boze mensen uitzagen, ze zagen er niet eens treurig uit. Ze keken heel vreedzaam voor zich uit, waarschijnlijk daar hun God ze naar het nieuwe mooie leven zou leiden, waarvan sprake was in de opschriften.

Die gedachten flitsten door het hoofd van de knaap, en hielden hem zodanig bezig dat de dag snel voorbijging ...

(wordt vervolgd)

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens: het puntje voor oktober is:

Iedere dag het gebed tot mijn Engelbewaarder!

Beste Kruisvaarders,

Weten jullie waarom Paus Pius IX een grote verering had voor zijn Engelbewaarder? (Deze paus, zoon van de Italiaanse graaf Mastai-Feretti, bestuurde de Kerk van 1846-1878!)

Hij vertelde graag een onvergetelijke jeugdervaring als een bewijs voor de wonderbare hulp van de Engelbewaarder.

In de huiskapel van zijn ouderlijk huis was hij als jongen misdienaar. Toen hij eens op de onderste trede van het altaar knielde, terwijl de priester het H. Misoffer opdroeg, werd hij opeens zeer bang. Hij wist niet waarom. Zijn hart begon geweldig te kloppen. Onwillekeurig wendde hij, als om hulp te zoeken, zijn ogen naar de andere kant van het altaar. Toen zag hij daar opeens een jongeling, die hem wenkte, naar hem toe te komen. Verward door deze verschijning, durfde hij niet van zijn plaats op te staan. Maar de gestalte wenkte met nog meer aandrang. Toen sprong hij op en liep er vlug heen. De verschijning verdween. Op hetzelfde ogenblik viel een zwaar heiligenbeeld van het altaar af en precies op de plaats, die de kleine misdienaar zojuist had verlaten ...

Zijn leven lang bleef hij zijn Engelbewaarder daarom voor dit zichtbaar in grijpen dankbaar!

Ja, voor de pelgrimstocht van dit leven hier op aarde heeft een ieder van ons een Engel gekregen.

“Zie, Ik zend Mijn Engel voor u uit, om u onderweg te bewaken en u naar de plaats te leiden, die Ik u heb bereid. Wees voor hem op uw hoede en luister naar hem”. (Exodus 23, 20-21) (Epistel van de Mis ter ere van de Engelbewaarders)

Jezus sprak over de Engelbewaarders, toen Hij over de kinderen zei: “Zie toe, dat gij geen van deze kleinen gering acht - ergenis geeft - ; want Ik zeg u, hun Engelen in de hemel zien altijd het aanschijn van Mijn Vader, die in de hemel is”. (Mt. 18, 10)

Wat doet de Engelbewaarder voor mij?

tegen de laatste aanvallen van de duivel.

Wat moet ik voor mijn Engelbewaarder doen? Vergeet ik hem niet te vaak?

Maak het goede voornemen je Engelbewaarder meer te vereren en te beminnen, hem dankbaarheid te tonen, hem elke dag met vertrouwen aan te roepen, zijn aansporingen trouw op te volgen en eraan te denken dat hij je steeds ziet!

1. Hij beschermt mij naar ziel en lichaam;
2. hij spoort mij aan tot het goede;
3. hij helpt in de ogenblikken van bekoring;
4. hij draagt al mijn gebeden aan God op;
5. hij staat mij bij, vooral in het uur van de dood zal hij mij sterken

Volgend gebed is om je daarbij te helpen. Bid het dagelijks voor het Puntje van de Schatkist! Leer het van buiten, zodat je het onderweg kunt bidden. Doe je best!

Pater C. de Beer

*Engel mij van God gegeven tot leidsman en tot vriend,
ik wil u de dank betuigen die gij van mij verdient.
O, wijs mij op deze aarde de weg des hemels aan,
houd me terug als ik een zijweg in wil slaan.
Leer mij Jezus minnen en minnen bovenal,
en zeg mij dat eens Zijn liefde mijn hemel wezen zal.
Help mij gelukkig blijven, liefdevol en goed,
verbied mij het woord te spreken dat anderen lijden doet.
Herinner mij in droefheid dat God me steeds bemint,
en dat mijn onderwerpen een schat van gunsten vindt.
En in mijn laatste stonden, sta dan vooral mij bij,
opdat ik met u in de hemel eeuwig gelukkig zij.
Engel mij van God gegeven, wil mij dag en nacht
geleiden en beschermen, verlicht mij, houd de wacht,
Gods wil moet gij mij leren eerst vooral,
Maria's raad involgen die daartoe leiden zal.*

*Engel van God, die mijn bewaarder zijt,
aan wie de goddelijke goedheid mij heeft toevertrouwd,
verlicht, bewaar, geleid en bestuur mij. Amen.*

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

40. De gedaanteverandering van Christus. (feestdag 6 augustus)

*U, o Heer, behoort de majesteit en de macht en de heerlijkheid.
1 Kronieken 29, 11*

Zes dagen daarna ging Jezus met Petrus, Jacobus de Meerdere en Johannes op een hoge berg, om daar te bidden. De berg heette Thabor. Terwijl Jezus bad, werd Hij vóór hen verheerlijkt. Zijn aangezicht schitterde als de zon, en Zijn klederen werden wit als sneeuw.

En zie, daar verschenen Mozes en Elias en spraken met Hem over Zijn lijden en sterven. Door dit heerlijk schouwspel opgetogen, sprak Petrus: “Heer, het is goed, hier te zijn; als U wilt, zal ik hier drie tenten opslaan, één voor U, één voor Mozes en één voor Elias!”

Terwijl hij nog sprak, overschaduwde hen een lichtende wolk, en een stem uit de wolk riep: “Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb. Luister naar Hem”. Bij het horen daarvan vielen de leerlingen op hun aangezicht en werden met vrees bevangen.

Maar Jezus kwam bij hen, raakte hen aan en sprak: “Sta op, en vrees niet”. Toen zij nu de ogen opsloegen, zagen zij niemand dan alleen Jezus. En Jezus zei hun, terwijl zij de berg afdaalden: “Vertel aan niemand dit gezicht,

voordat de Mensenzoon van de doden is op gestaan”.

De verheerlijkte Verlosser verschijnt tussen twee van de grootste mannen van het

Oude Verbond, tussen de wetgever Mozes en de wonderdoener Elias; daardoor wil Hij bewijzen, dat Hij de in het Oude Verbond beloofde Messias is.

41. Jezus de Kindervriend. - De ergernis.

Gelukkig zij, die onberispelijk op de weg zijn, die wandelen in de Wet van de Heer. Ps 118, 1

Omstreeks die tijd kwamen de leerlingen bij Jezus en zeiden: “Wie is wel de grootste in het rijk der hemelen?” Jezus riep een kind bij zich, plaatste het in hun midden en zei: “Voorwaar, Ik zeg u: als u zich niet bekeert en als kleine kinderen wordt, zult u het rijk der hemelen niet binnengaan. Wie zich dus vernederen zal als deze kleine zal de grootste zijn in het rijk der hemelen. En wie zulk een kind opneemt in mijn naam, neemt Mij op.

Maar wie ergernis geeft aan een van deze kleinen, die in Mij geloven, het zou beter voor hem zijn, dat hem een zware molensteen om de hals werd gehangen, en hij in de diepte van de zee werd verdrongen. Wee de wereld om de ergernis. Zeker, het kan wel niet anders, of er moet ergernis komen; maar wee de mens, door wie de ergernis komt. Zorg er voor, dat u geen van deze kleinen gering acht; want Ik zeg u: Hun engelen in de hemel zien altijd het aanschijn van mijn Vader, die in de hemel is”.

Eens brachten vrome moeders haar kinderen bij Jezus, opdat Hij hun de handen zou opleggen en ze zegenen. Maar omdat Jezus al vermoeid was van het leren, weerden de leerlingen de moeders met haar kindertjes af.

Maar Jezus riep de kinderen bij zich en sprak verstoord tot de leerlingen: “Laat de kinderen tot Mij komen, en houd ze niet tegen; want het koninkrijk van God is voor hen, die zijn zoals zij. Voorwaar Ik zeg u: wie het koninkrijk van God niet aanneemt als een kind, zal er niet ingaan”. En Hij omhelsde de kinderen, legde hun de handen op en zegende ze.

Kalender Gerwen

Oktober: Rozenkransmaand

do.	1	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste donderdag v.d. maand, votiefmis van O.H.J.Chr. Hogepriester (3e kl.); ged. H. Remigius, biss. en bel.
vr.	2	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. van de HH. Engelbewaarders
za.	3	7.15	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (3e kl.); ged. H. Theresia-van-het-Kind-Jezus, maagd; daarna uitstelling tot 9.00 uur
		10.00	Vertrek	<i>Bedevaart naar Banneux</i>
zo.	4	10.30	Hoogmis	19e zondag na Pinksteren (2e kl.); kinderzegen
ma.	5	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. HH. Placidus en gez., mart.
di.	6	17.30	Lof	<i>(Oktobermaand)</i>
		18.30	H. Mis	H. Bruno, bel. (3e kl.)
wo.	7	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Feest van de H. Rozenkrans (2e kl.); ged. H. Marcus, paus en bel.
do.	8	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Brigitta van Zweden, weduwe (3e kl.); ged. HH. Sergius, Bacchus, Marcellus en Apulejus, mart.
vr.	9	7.15	H. Mis	H. Johannes Leonardi, bel. (3e kl.); ged. HH. Dionysius, Rusticus en Eleutherius, mart.
za.	10	8.30	H. Mis	H. Franciscus Borgia, bel. (3e kl.)
		10.00	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	11	10.30	Hoogmis	20e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma.	12	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
di.	13	17.30	Lof	<i>(Oktobermaand)</i>
		18.30	H. Mis	H. Eduardus, koning en bel. (3e kl.)
wo.	14	7.15	H. Mis	H. Callixtus I, paus en mart. (3e kl.)
do.	15	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Theresia van Avila, maagd (3e kl.)
vr.	16	7.15	H. Mis	Kerkwijdingsfeest van de kerken, wier wijdingsfeest niet bekend is (1e kl.; bisdom 's Hertogenbosch)

za.	17	8.30	H. Mis	H. Margaretha Maria Alacoque, maagd (3e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	18	10.30	Hoogmis	21e zondag na Pinksteren (2e kl.); ged. Uitbreiding van het Geloof; Missiezondag
ma.	19	18.30	H. Mis	H. Petrus van Alcantara, bel. (3e kl.)
di.	20	17.30	Lof	(Oktobermaand)
		18.30	H. Mis	H. Johannes van Kenty, bel. (3e kl.)
wo.	21	7.15	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Hilarion, abt, en HH. Ursula en gezellinnen, maagden en mart.
do.	22	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
vr.	23	7.15	H. Mis	H. Antonius Maria Claret, biss. en bel. (3e kl.)
				Aanbiddingsdag!
za.	24	8.30	H. Mis	H. Rafaël, aartsengel (3e kl.)
		9.30		uitstelling en 1e Rozenhoedje
		13.00		2e Rozenhoedje
		15.00		Kruisweg
		17.00		3e Rozenhoedje
		17.45		sluiting met Sacramentele Zegen
zo.	25	10.30	Hoogmis	Feest van Christus Koning (1e kl.); na de Mis: Lof met toewijding van de wereld aan het H. Hart van Jezus
ma.	26	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Evaristus, paus en mart.
di.	27	17.30	Lof	(Oktobermaand)
		18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
wo.	28	7.15	H. Mis	HH. Simon en Judas, Apostelen (2e kl.)
do.	29	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
vr.	30	7.15	H. Mis	door de week (4e kl.)
za.	31	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4e kl.)

November

zo.	1	10.30	Hoogmis	Allerheiligen (1e kl.); ged. 23e zondag na Pinksteren; kinderzegen
ma.	2	10.30	Requiem	Allerzielen (1e kl.)
		11.00	Requiem	
		18.30	Gez. Requiem	

Activiteiten Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 10 en 17 oktober

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: Geen bijeenkomst in oktober

Geloofsverdieping voor volwassenen: Geen bijeenkomst in oktober

Aanbiddingsdag: zaterdag 24 oktober

Onze overledenen

Hr.	J.H.	de Heisackers	Eindhoven	01	10	1995
Mevr.	J.C.M.	van Doeveren	Delft	05	10	2007
Mevr.	E.M.	van Os-van Leeuwen	Groesbeek	05	10	2011
Hr.	F.J.	Pelgrom	Amsterdam	09	10	1990
Hr.	Ch.	Manders	Den Haag	11	10	2011
Hr.	H.C.	de Vrede	Nootdorp	11	10	2013
Mevr.	E.E.M.	Nikkelen-Braudigom	Haarlem	22	10	2004
Mevr.	W.M.	Bruines-Dona	Amsterdam	22	10	2005
Mej.	J.T.H.	Willems	Nijmegen	24	10	1999
Mevr.	A.	Hennekes	Arnhem	27	10	2004
Hr.	M.J.	van Haren	Nijmegen	27	10	2012
Mej.	H.T.H.	Pepels	Stein	31	10	2005

Kalender Leiden

Oktober: Rozenkransmaand

vr.	2	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. van de HH. Engelbewaarders
za.	3	09.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (3e kl.); ged. H. Theresia-van-het-Kind-Jezus, maagd; daarna uitstelling tot 11.00 uur
		11.45	Vertrek	<i>Bedevaart naar Banneux</i>
zo.	4	10.30	Hoogmis	19e zondag na Pinksteren (2e kl.); kinderzegen (Oktobermaand)
vr.	9	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	H. Johannes Leonardi, bel. (3e kl.); ged. HH. Dionysius, Rusticus en Eleutherius, mart.
za.	10	9.00	H. Mis	H. Franciscus Borgia, bel. (3e kl.)
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	11	10.30	Hoogmis	Plechtige viering van het Feest van de H. Rozenkrans (2e kl.); ged. 20e zondag na Pinksteren; Parochiefeest!
vr.	16	geen	H. Mis	H. Hedwig, weduwe (3e kl.)
za.	17	geen	H. Mis	H. Margaretha Maria Alacoque, maagd (3e kl.)
zo.	18	10.30	Hoogmis	21e zondag na Pinksteren (2e kl.); ged. Uitbreiding van het Geloof; Missiezondag
vr.	23	geen	H. Mis	H. Antonius Maria Claret, biss. en bel. (3e kl.)
za.	24	geen	H. Mis	H. Rafaël, aartsengel (3e kl.)
zo.	25	10.30	Hoogmis	Feest van Christus Koning (1e kl.); na de Mis: Lof met toewijding van de wereld aan het H. Hart van Jezus
vr.	30	geen	H. Mis	door de week (4e kl.)
za.	31	geen	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4e kl.)

November

zo.	1	10.30	Hoogmis	Allerheiligen (1e kl.); ged. 23e zondag na Pinksteren; kinderzegen
ma.	2	10.30	Requiem	Allerzielen (1e kl.)
		11.00	Requiem	
		19.00	Gez. Requiem	

Activiteiten Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 10 oktober

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: Bijeenkomst op zondag 4 oktober

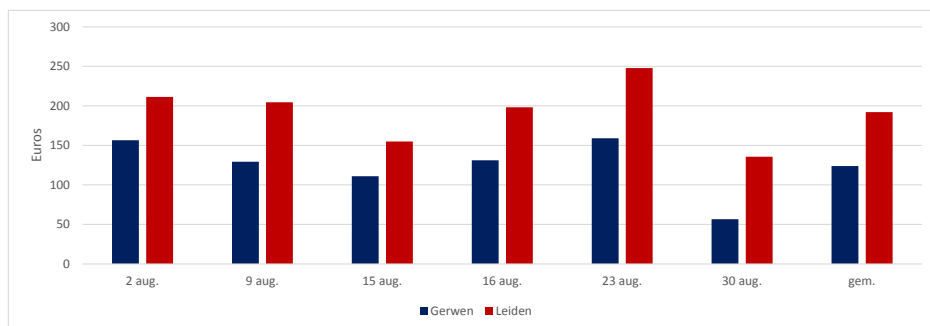
Parochiefeest: Bijeenkomst op zondag 11 oktober

Jong Katholiek Initiatief: Bijeenkomst op zondag 18 oktober

Jaarprogramma

Wanneer? van t/m	Waar?	Wat?
03-10-15	België	Bedevaart Banneux
11-10-15	Leiden	Parochiefeest
24-10-15	Leiden Gerwen	Aanbiddingsdag
14-11-15	Gerwen	Derde Orde FSSPX
22-11-15	Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
22-11-15	Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
29-11-15	Gerwen/Leiden	Adventsbezinning (Derde Orde)

Collecten in augustus

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 37 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 40

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5647 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 543 33 66

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

H. Mis
• zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
• ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
• ma., di., wo, za. 8.15 uur
• do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nueneu
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

DOSSIER

4 De Zuivere Waarheid (deel 3)

TERUGBLIKKEN

- 12 Bedevaart Gorcum-Brielle
- 20 Iedere week verse bloemen
- 20 Nieuwe glans
- 20 Groepsfoto JKI

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 22 Uitleg van de intentie
- 25 Schatkisten
- 26 Het heidens kind Tarcisius
- 33 Puntje
- 35 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 37 Kalender Gerwen
- 39 Activiteiten Gerwen
- 39 Onze overledenen
- 40 Kalender Leiden
- 41 Activiteiten Leiden
- 41 Jaarprogramma
- 41 Collecten in augustus

- 42 Onze adressen in Nederland
- 43 District Benelux
- 43 Colofon